

Arrest

nr. 272 133 van 29 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 13 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn, dient een eerste verzoek om internationale bescherming in op 31 oktober 2018. Op 26 maart 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. X van 15 januari 2021.

1.2. Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in op 13 april 2021. Op 20 mei 2021 werd dit verzoek ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal.

Op 5 oktober 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 9 november 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de commissaris-generaal op 2 december 2021 ingetrokken.

Op 13 december 2021 neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse moslim te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op X 1994 te X, Palestina. Op 31 oktober 2018 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming. U verklaarde toen het volgende:

"U bleef in Khan Younis wonen tot uw vertrek naar België op de 20e dag van de ramadan van 2018, i.e. 4 juni 2018. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent niet UNRWA-geregistreerd. U hebt middelbare studies gevolgd tot het eerste jaar. Nadat u school verliet, werkte u – weliswaar onbetaald – bij een bedrijf dat autostoelen bekleed. Nadien hielp u uw vader die voor zijn broodwinning schilderde en gipswerken uitvoerde. U deed dat tot 2016. In 2017 werkte u 7 maanden in een restaurant. Nadien werkte u één maand als autowasser.

In 2013 kocht uw tante die in de Verenigde Arabische Emiraten woont een huis in Gaza en zette dit op naam van uw vader. Toen uw vader en uw broer gingen kijken naar het huis bleek het reeds bewoond te zijn door iemand anders. Die persoon was in het bezit van eigendomspapieren die volgens u vervalst zijn. Hij bleek tevens een Hamas-aanhanger te zijn en had zelfs een vlag van Hamas op de woning geplaatst. Uw vader toonde alle originele documenten aan de politie maar dit mocht niet baten. Uw vader werd door de bezetter van de woning bedreigd. Er werd hem gezegd dat hij zich niet meer naar het huis mocht begeven. Ook de advocaten die uw vader nadien tevergeefs inschakelde om de zaak op te lossen werden bedreigd.

In 2016 begon u een geheime relatie met N. I.-A. N.. In 2016/2017 sprak u met haar af. U werd toen echter geobserveerd door haar neven. Ze kwamen toen met 4 of 5 personen naar jullie en wouden u aanvallen. U ontkende dat u een relatie met haar had. U werd geslagen door haar neven. U kon op dat moment echter nog een bericht sturen naar een vriend van u. De neven van N. pakten uw gsm af om na te gaan of u al dan niet een relatie had met haar. Uw vriend kwam naar u toe en bracht enkele andere personen mee om u te steunen. Eén van die personen die u kwam steunen, belde de politie. Daarop kwam de politie toe en bracht jullie allemaal naar het politiekantoor. Uw vader en de vader van N. dienden eveneens naar het politiekantoor te komen.

De vaders spraken af dat u en N. dienden te trouwen. De familie van N. zette u en uw vader nadien onder druk om die belofte waar te maken. U had echter geen inkomen of een huis waardoor u geen gezin kon oprichten. Uw familie had bovendien de mogelijkheden niet om een trouwfeest te regelen. Omdat het lang duurde, mocht u van haar familie niet meer naar de regio gaan waar N. woonde. Als zij u daar zou tegenkomen, zou u vermoord worden door de familie van N.. Er werden door haar familie ook boodschappen naar uw familie – voornamelijk naar uw vader - gestuurd om druk te zetten om de trouw toch te laten doorgaan. Deze boodschappen werden tot 4 of 5 weken voor uw vertrek verstuurd. U trachtte tevergeefs één keer te bemiddelen via een vriend van uw neef. De relatie met N. eindigde 4 of 5 weken voor uw vertrek in 2018.

In 2015 begon u met het organiseren van manifestaties. U deed dit samen met andere jongeren n.a.v. elk incident of elke gelegenheid. U organiseerde de manifestaties omdat u de oorlogen en de gebrekkige medische hulp in Gaza niet langer kon verdragen. Daarnaast sprak u ook jongeren aan om hen te verhinderen om naar de grens te gaan. Dit deed u om te vermijden dat ze daar gewond zouden raken. De manifestaties gebeurden elke maand maar het kon evengoed twee keer per maand plaatsvinden. Het aantal jongeren varieerde steeds tussen 10 en 50 deelnemers. U of de andere jongeren hadden daarbij geen specifieke rol, jullie riepen elkaar op via de telefoon en dan kwamen jullie samen om de acties uit te voeren. Jullie bleven de manifestaties organiseren maar sinds 2016 deden jullie dit in naam van Fatah, alhoewel jullie geen lid waren. Tijdens de manifestaties werd u regelmatig tegengehouden en in elkaar geslagen.

In 2016 werd u tijdens een manifestatie gearresteerd en voor enkele uren meegenomen naar het kantoor van Hamas. U werd zo nog drie keer gearresteerd, waarvan één keer in 2017. Van twee arrestaties weet u de datum niet. U kon steeds vrijkomen op voorwaarde dat u uw activiteiten zou stoppen. Ook tijdens andere manifestaties probeerde Hamas u en de jongeren te arresteren maar u wist toen weg te lopen. In mei 2018 hield u jongeren tegen die zich naar de grens wouden begeven. Echter bevonden zich daar ook Hamas-leden die de jongeren motiveerden om zich naar de grens te begeven. U werd op 7 mei 2018 opgeroepen waarop u zich ging aanmelden bij Hamas. U verbleef in totaal 8 dagen in het politiebureau van Esdar. U kon vrijkomen doordat een oorlog nakende was en de kans bestond dat de gevangenis gebombardeerd zou worden. Daarom werd u preventief weggestuurd maar u werd wel onder huisarrest geplaatst. U besloot 9 dagen voor uw vertrek onder te duiken bij een vriend van u. Op 4 juni 2018 verliet u Gaza naar Egypte via Rafah crossing. Eind 2018 werd u door de rechtbank in Gaza veroordeeld tot 10 jaar celstraf voor uw aandeel in de manifestaties en betogingen. U werd beschuldigd dat u informatie uitwisselde aan de autoriteiten van Ramallah en dat u tegen de overheid in Gaza was. Na uw vertrek ontving u opnieuw een oproepingsbrief van Hamas met de vraag om terug te keren naar de detentie. In januari 2020 werden enkele jongeren die samen met u de manifestaties organiseerden opgeroepen. U vreesde bij terugkeer naar Gaza een celstraf van 10 jaar te moeten uitzitten. Tenslotte vreesde u ook de financiële situatie in Gaza. U meende dat deze ook een invloed had op uw sociale leven. Doordat u onvoldoende geld kon verdienen, was u immers niet in staat om een gezin op te richten. U haalde tevens de gebrekkige medische zorg aan als reden om Gaza te verlaten.”

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 26 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde met haar arrest van 15 januari 2021 de beslissing van het Commissariaatgeneraal. Zonder België te hebben verlaten verzocht u op 13 april 2021 een tweede keer om internationale bescherming. Op 20 mei 2021 werd uw volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard. U haalt bij uw tweede verzoek aan dat de problemen tussen uw familie en de familie A.-N. nog steeds actueel zijn. U vermoedt dat Mohammed Dam, de persoon die u had geholpen bij de vertaling van uw verklaringen in uw eerste verzoek, uw verklaringen had doorverteld aan de familie A.-N.. Hij liet tevens weten aan de nieuwe echtgenoot van N. dat u in het verleden met haar een relatie had. Hierdoor hadden N. en haar echtgenoot ruzie. U hebt opgevangen dat ze ondertussen gescheiden zijn. I. A.-N. – de vader van N. – en enkele van zijn verwanten vielen op 10 december 2020 uw ouderlijke woning aan, dit nog steeds omwille van uw vroegere relatie met N.. Uw broer M. raakte daarbij gewond. Hij werd met een mes in zijn buik gestoken en zijn schouder werd gebroken. Ook uw vader werd geslagen. Uw broer M. verweerde zich echter met een metalen buis en verwondde A. A. N., een neef van N., aan zijn hoofd. Zowel M. als A. werden naar het ziekenhuis gebracht. De politie kwam echter uw broer in het ziekenhuis arresteren. Hij werd vijf dagen gearresteerd. Na bemiddeling van het lezjad al islah-comité kon hij vrijkomen. Nadien probeerden zowel het comité van de Mokhtars als het lezjad al islah-comité op vraag van uw familie te bemiddelen in het conflict tussen uw familie en de familie van N. A.-N.. In het begin leek een verzoening mogelijk op voorwaarde dat uw familie 3.000 dollar zou betalen voor de behandeling van A. en op voorwaarde dat A. zou herstellen. Uw vader betaalde dit bedrag en er werd in januari 2021 afgesproken om elkaar een maand niet aan te vallen. Na een week bleek echter dat A. niet herstelde. Hierdoor weigerde de familie van N. elke verdere verzoening en vielen ze opnieuw uw familie aan en braken ze alles in uw ouderlijke woning af. Bij die aanval raakte uw moeder in shock. Uw broer was op dat moment niet thuis omdat hij reeds eind december 2020/begin januari 2021 gevlucht en ondergedoken was. Omdat alle verzoeningspogingen mislukten, liet het lezjad al islah-comité de situatie tussen beide families aan de politie weten. Op de eerste dag van het Israëlijsch-Palestijns conflict van mei 2021 lag uw broer M. voor uw ouderlijke woning. Hij was zwaargewond. Het bleek dat hij maanden in hechtenis had gezeten bij de politie maar dat hij was vrijgelaten omwille van het gewapend conflict. Hij zou later opnieuw gearresteerd worden. Daarom besliste uw familie om M. te laten onderduiken. Hij zit tot op heden nog steeds verborgen in Gaza. Uw vader is boos op u omdat hij u als de verantwoordelijke ziet voor de problemen van M.. U vreest dat u bij een terugkeer naar Gaza hetzelfde zal overkomen als wat er met uw broer M. gebeurde.

U legt in het kader van onderhavig verzoek volgende documenten voor: een medisch rapport van 22 december 2020 over de verwondingen die uw broer opliep bij de aanval van de familie A.-N. en vier attesten van de verzoeningscommissie over de verzoeningspogingen van december 2020, januari 2021 en februari 2021.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat in uw eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten dat (I) artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet op u van toepassing is, aangezien u niet aangetoond heeft dat u en gerechtigd was, en daadwerkelijk ingeroepen heeft, de bescherming geboden door andere organen of instellingen van de verenigde naties zoals de UNRWA. Daardoor werd uw verzoek (II) beoordeeld in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij werd besloten dat (i) u geen gegronde vrees voor vervolging had omdat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw problemen met Hamas, noch aan uw problemen met de familie van N. I. A.-N., omdat uit de door Hamas in beslag genomen woning geen actueel en persoonlijk risico op vervolging kon worden afgeleid en omdat medische en financiële motieven (waardoor u geen gezin kan stichten) an sich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of subsidiaire bescherming. (ii) Gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming kon u eveneens niet de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) worden toegekend. De door u neergelegde documenten konden deze appreciatie niet ombuigen. Ook bleek dat (iii) uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, en dat er niet kon worden afgeleid dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en u voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat u in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien u zou terugkeren naar de Gazastrook; en (iv) dat het mogelijk was naar de Gazastrook terug te keren en er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook bleek dat er geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging hertegen niet in beroep en brengt in onderhavig verzoek geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze appreciatie.

U herhaalt in onderhavig verzoek dat uw problemen met de familie van N. I. A.-N. nog steeds actueel zijn. Zo stelt u dat uw familie meermaals aangevallen werd en dat uw broer M. gewond raakte en tweemaal gearresteerd werd. Uw familie trachtte tevergeefs te bemiddelen. U bouwt wat dit motief betreft evenwel verder op verklaringen die in het kader van uw eerste verzoek ongeloofwaardig werden geacht. Het louter aanhalen van gebeurtenissen die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, kan geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielseerlaas en is niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u pas een volgend verzoek indiende op 13 april 2021, dit ondanks het feit dat de aanvallen op uw familie, de eerste arrestatie van uw broer M. en drie bemiddelingspogingen allemaal dateren van december 2020 en januari 2021. U stelde dat uw moeder u steeds op de hoogte hield van de ontwikkelingen inzake de familieveto. U kwam hier steeds na enkele dagen van op de hoogte (CGVS 2e VIB, p. 5, 6, 9, 10, 11 en 13). In dit opzicht doet het dan ook verbazen dat u zo lang wachtte om een volgend verzoek in te dienen. De repliek die u daarbij maakt – dat u nog niet in het bezit was van documenten om uw verzoek te staven (CGVS 2e VIB, p. 13) kan bezwaarlijk weerhouden worden.

Ook wanneer u niet in het bezit bent van stavingstukken mag in alle redelijkheid verwacht worden dat u zo snel mogelijk om internationale bescherming voorziet. Uw houding is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en draagt bijgevolg bij tot de ongelooftwaardigheid van uw relaas.

Dat uw verklaringen van uw huidig verzoek eveneens allerm minst geloofwaardig zijn blijkt ook uit het feit dat u voor de DVZ verklaarde dat – nadat er een overeenkomst was om een maand niet te vechten – men reeds na enkele dagen langskwam om uw broer een tweede keer te arresteren (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). Voor het CGVS stelt u echter dat de maand verzoening verbroken werd omdat er opnieuw een aanval op uw familie was door de familie A.-N.. Nergens maakt u melding van het feit dat men toen uw broer kwam arresteren (CGVS 2e VIB, p. 7 en 10-11). Hiermee geconfronteerd blijft u louter volharden in de versie die u voor het CGVS weergaf. U voegt eraan toe dat u geen kopie van het verslag bij de DVZ hebt ontvangen. Dit volstaat niet om het vastgestelde verschil te verklaren. U ondertekende op de DVZ immers uw verklaringen ter goedkeuring nadat deze u waren voorgelezen. Verder maakte u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van problemen of fouten in de verklaringen opgenomen bij de DVZ (CGVS 2e VIB, p. 2-3). Ook wat betreft de ruzie tussen N. en haar echtgenoot geeft u wisselende verklaringen tussen de DVZ en het CGVS. Voor de DVZ stelde u dat de echtgenoot – toen hij op de hoogte kwam van N. haar vorige relatie met u – haar in elkaar sloeg en haar terugstuurde naar haar familie (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). Voor het CGVS stelt u evenwel dat u niet weet of er een mondelinge of fysieke ruzie was tussen het koppel. Geconfronteerd met het feit dat u voor de DVZ er wel in slaagde om aan te duiden of er een fysieke ruzie was of niet, stelt u dat u van het al islah-comité opving dat N. haar echtgenoot haar aanviel maar u weet niet of dit verbaal was of met slagen (CGVS 2e VIB, p. 12-13). Dat u dit voor de DVZ wel concreet kon aanduiden, doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Het medisch rapport over de verwondingen die uw broer opliep en de attesten van de verzoeningscommissie die u ter staving van uw verzoek voorlegt, zijn onvoldoende om uw geloofwaardigheid te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde hebben wanneer ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Medische documenten laten bovendien niet toe de ware omstandigheden van de opgelopen verwondingen te achterhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u nog steeds niet aannemelijk heeft gemaakt een geponde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongelooftwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie **OCHA**,

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** In het kader van uw eerste verzoek toonde u dit niet aan. Actueel toont u evenmin aan in dergelijke precare levensomstandigheden terecht te komen. U geeft immers aan dat uw familie nog steeds toegang heeft tot drinkbaar water door dit aan te kopen en op te slaan in een watertank. Elektriciteitsonderbrekingen worden nog steeds opgevangen met kaarsen. Bovendien werkt uw familie nu ook met autobatterijen om licht te verkrijgen (CGVS 2e VIB, p. 4). Uw broers hebben geen vast werk maar zijn wel in staat om – hetzij onderbroken - te werken. Ook een zus van u die voorheen apart woonde, is in uw ouderlijk huis komen inwonen en werkt (CGVS 2e VIB, p. 4). Deze zus en uw broers dragen bij om te voorzien in het levensonderhoud van het gezin (CGVS 2e VIB, p. 4). Volledigheidshalve dient er ook aangestipt te worden dat uw familie niet getroffen werd door het Israëliisch-Palestijns conflict van mei 2021. Er vielen geen slachtoffers en er was geen schade (CGVS 2e VIB, p. 4).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021**, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëliische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëliische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëliische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke omstandigheden zijn niet voorhanden in onderhavig verzoek.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval.

De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonde. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïdendeerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten.

In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaiï verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaiï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd.

Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat. Uw documenten werden hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering), het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In hoofde vraagt verzoeker hem als vluchteling te erkennen. Hij ontwikkelt het middel dienaangaande als volgt. *“De tegenpartij is van mening dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, vermits zij ment dat de door verzoeker aangehaalde problemen niet van de aard zijn dat verzoeker voor redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil het UNRWA mandaatgebied verlaten moest. Verzoeker betwist de redenering van de CGVS. De wederpartij wijst op tegenstrijdigheden tussen hetgeen verzoekster tegenover de Dienst vreemdelingenzaken en het CGVS heeft verklaard. Verzoeker diende zijn tweede aanvraag in 3 maanden na de beslissing van het RVV. Hij wachtte op aanvullende documenten om zijn claim te ondersteunen. Deze korte vertraging kan geen afbreuk doen aan de gegrondheid van de vrees van verzoekster. Verzoekster verklaarde dit verschil door een misverstand met de tolk. Hij wees erop dat hij bij de vreemdelingendienst geen afschrift van het verhoor had ontvangen. Als gevolg daarvan kon hij geen wijzigingen aanbrengen in zijn verklaringen. Wat het geschil tussen Nour en haar echtgenoot betreft, was verzoekster niet aanwezig. De feiten werden aan hem gerapporteerd. Verzoeker heeft bij het CGVS een document ingediend waaruit blijkt dat zijn broer letsel heeft opgelopen. De laatste was gewond geraakt door de problemen van zijn broer. Uit het medisch document blijkt dat de broer van de verzoeker rugklachten heeft, verschillende verwondingen en een vermoeden van gebroken ribben. Dit document getuigt van de verwondingen waarover verzoeker spreekt. De broer van de verzoeker raakte gewond als gevolg van verzoeker problemen. Het document vermeldt ook dat de broer van verzoeker werd geraakt. Het CGVS heeft niet de tijd genomen om het document naar behoren te onderzoeken, aangezien het beweert dat uit het document niet blijkt wat de bron van de verwondingen is. Het is de taak van de arts om in een medisch rapport aan te geven wat hij bij de patiënt ziet. Dit is wat hij deed. (stuk n°2) De rol van de dokter is niet om het verloop van de aanval in detail te beschrijven. Dat is de rol van de politie. Wat de bemiddeling tussen de twee families betreft, blijkt daaruit dat verzoekster heeft gepoogd de zaken te regelen. Uit het document blijkt dat deze verzoening niet heeft gewerkt. (Stuk n°4) In geval van terugkeer naar Gaza, riskeert de eiser dus zijn leven. Ten slotte kan worden vastgesteld dat het CGVS de situatie van verzoekster niet naar behoren heeft onderzocht. Had zij dat wel gedaan, dan had zij geweten dat verzoekster bijstand van het UNRWA ontving. De aanvrager is in het bezit van een UNRWA-kaart. (Stuk n°3). Het CGVS had dus een uitsluitingsbeslissing moeten nemen en niet een afwijzing.”* Hij houdt vervolgens een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker betoogt vooreerst dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van *“dedevelopment”*. In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. Anno 2018 leefde 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedselonzekeer en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. UNRWA kent echter een stijgend budgettekort. De mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt evenals door de politieke en socio-economische situatie in Gaza. Het budgettekort van UNRWA zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastroom blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen.

De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Kortom, fundamentele mensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontnomen. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn. Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, te weten: Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense in 2012 en Operation Protective Edge in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de Israeli security forces in de Occupied Palestinian Territory (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen gedood werden, waaronder 57 kinderen, en 28.878 gewonden vielen. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit verzoeker een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker wijst er voorts op dat de 'Grote Mars van de Terugkeer' nog steeds plaatsvindt op vrijdag en dat tijdens deze protesten ook in 2019 nog demonstranten werden gedood en verwond. Sinds 30 maart 2018 staat de teller van Palestijnen die gedood werden in de Gazastrook op 280 en 16.105 gewonden. Verzoeker besluit dan ook dat het duidelijk is dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie actueel nog steeds als problematisch aanschouwd dient te worden. Hij voegt hier nog aan toe dat de Gazanen bovendien leven onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan "*We want to live*" die recent plaatsvonden in Gaza, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar de rapporten "*Two authorities, one way, zero dissent*" van Human Rights Watch van oktober 2018 en "*Another brutal crackdown by Hamas in Gaza*" van Human Rights Watch van 20 maart 2018.

Verzoeker wijst er ook op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs nog oordeelde dat de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook dusdanig erg is en overging tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van een Palestijn (cf. RvV 8 april 2019, nr. 219 546). Verzoeker merkt daarnaast op dat deze Raad in vier arresten van de Verenigde Kamers (arrest nr. 228.949 van 19/11/2019, arrest nr. 228.946 van 19/11/2019, arrest nr. 228.888 van 18/11/19 en arrest nr. 227.621 van 21/10/2019) een bepaald kader heeft vastgesteld voor de analyse van de veiligheidssituatie in Gaza. Verzoeker stelt dat de beslissing verwijst naar de COI Focus – *Territoires Palestiniens – Gaza – Situation sécuritaire* van 7 juni 2019 en wijst erop dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Sinds september 2019 zijn 42 Gaza burgers gedood en 1061 van hen werden verwond. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat er in Gaza op dit moment sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat het er *in casu* dus op lijkt dat hij "*zich als louter burger dus ook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en dus niet in aanmerking komt voor de door de UNRWA verleende bijstand.*" Verzoeker betoogt vervolgens dat, indien een persoon verplicht wordt om terug te keren naar Gaza, alwaar men kan spreken van een onmenselijke of vernederende situatie, dit een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en hij verwijst in dit verband naar het MSS-arrest van het EHRM.

Een persoon in Gaza verkeert immers, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, in de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Palestijnse vluchtelingen vormen bovendien op zich een bijzonder kwetsbare categorie doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap.

Vervolgens gaat verzoeker in op de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza. Hij betwist het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het op dit ogenblik hoe dan ook mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat hij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin hij te kennen gaf dat hij in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Het feit dat verwerende partij de verklaringen als ongeloofwaardig afdoet, *quod non*, doet hieraan geen afbreuk. Vervolgens stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de Rafah grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is: - Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het Commissariaat-generaal stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza. De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas. - Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend. Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinaï de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van het UNHCR inzake artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïsoleerd te worden. Verzoeker wijst erop dat deze Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018, op basis waarvan het Commissariaat-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinaï verbeterd is onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinaï, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming.

De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest *Salah Sheekh* en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken. Verder moeten er volgens verzoeker ook wat betreft de actuele veiligheidssituatie in de Sinai eveneens een aantal kanttekeningen gemaakt worden. Hij verwijst daartoe naar het artikel van A. Mcmanus, “*Despite military campaign security concerns persist in Egypt’s North Sinai*”, 21 februari 2019 en een bericht van de BBC op 9 april 2019 waaruit blijkt dat zeven personen zijn omgekomen, waaronder 4 politieagenten en 3 burgers tijdens een zelfmoordaanslag, een bericht van Madmasr met betrekking tot de dood van acht militanten bij gevechten rond een militair checkpoint en dat alle voertuigen richting de Rafah grensovergang werden tegengehouden en dat op 26 februari 2019 een militair voertuig in de nabijheid van Rafah getroffen werd door een IED. Met betrekking tot de recente gebeurtenissen stelt verzoeker dat de situatie in Gaza aanzienlijk beïnvloed is door de bomaanslagen die in mei 2021 plaatsvonden en dat de kosten voor wederopbouw op 485 miljoen geraamd worden (Article disponible sur <https://www.rfi.fr/moyen-grient/2021G707-après-les-bombardements-la-reconstruction-de-gaza-évaluée-à-485-millions-de-dollars>). Hij wijst er op dat verdere beschietingen plaatsvonden in augustus 2021 (https://www.lemonde.fr/international/article/2021/08/22/a-gaza-une-quarantaine-de-palestiniens-blesses-par-des-tirs-israeliens_6092049_3210. Html) en dat de situatie in Gaza volgens de VN in Gaza gespannen blijft, drie maanden na de escalatie van het geweld (Article disponible sur: <https://news.un.org/fr/story/2021/08/1102712> en Article disponible sur [http://www.ism-france.org/temoignages / Trois-mois-apres-le-cessez-le-feu-rien-ne-change-a-Gaza-article-21532](http://www.ism-france.org/temoignages/Trois-mois-apres-le-cessez-le-feu-rien-ne-change-a-Gaza-article-21532)) en dat in novembre 2021 werd gemeld dat de situatie in Gaza niet verbeterd. Hij wijst er tenslotte op dat nieuwe bombardementen plaatsvonden in de nacht van zaterdag 1 januari 2022 op 2 januari 2022 (https://www.rtf.be/info/monde/detail_conflit-israelo-palestinien-frappes-israeliennes-sursaza-apres-des-tirs-de-roquettes?id=10907437).

Hij besluit dat rekening houdende met al deze informatie en gelet op het zeer kwetsbare profiel van verzoeker, moet worden geconcludeerd dat zijn nationale autoriteiten hem niet zullen kunnen beschermen in geval van terugkeer. Volgens verzoeker is de veiligheid en de humanitaire situatie in de regio van oorsprong kritiek en betreft het een situatie van ondergeschikt geweld, zodat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden verleend.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende inventaris toe aan het verzoekschrift:

1. Kopie van de beslissing van het CGVS van 13.12.2021;
2. Medisch rapport van 22 december 2020;
3. UNRWA-kaart;
4. De vertaling van een attest van het verzoeningscommissie over de verzoeningspogingen van januari 2021;
5. t.e.m. 10; 12 t.e.m. 18; 20 t.e.m. 23; 25 t.e.m. 30: internetartikelen die betrekking hebben op de socio-economische en veiligheidssituatie in Gaza en de financiële crisis bij UNRWA;
10. Bijgewerkt informatieblad van de Europese Commissie (internetlink);
19. COI Focus 23 maart 2021;
24. NANSEN Bijdrage – Beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen onder UNRWA-mandaat van Gaza en Libanon.pdf.

3. Nota verwerende partij

Verwerende partij legt een nota neer dd. 27 januari 2022 waarin zij ingaat op het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en argumenteert dat het neerleggen van de UNRWA *family registration card* niet volstaat om te stellen dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt en dat hij als ‘non-refugee husband’ niet behoort tot één van de drie categorieën van Palestijnse vluchtelingen op wie artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is. Volgende rapporten worden toegevoegd aan deze nota: (1) COI Focus “*Territoires Palestiniens. L’assistance*” de l’UNRWA van 8 november 2021 en (2) COI Focus: “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 30 november 2021.

4. Aanvullende nota’s

4.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 24 maart 2022 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht: COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 februari 2022 (internetlink).

4.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 30 maart 2022 neer waarbij de correcte internetlink wordt bijgebracht naar de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 14 februari 2022.

4.3. Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 29 maart 2022 neer waarbij recente persartikels worden bijgebracht over de veiligheidssituatie in Gaza.

5. Over de toepassing van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag

Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*. Artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

Verzoeker argumenteert in het verzoekschrift vooreerst dat verwerende partij het dossier niet behoorlijk heeft onderzocht en indien zij dat wel gedaan had, geweten had dat hij bijstand van het UNWRA ontving. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een UNWRA *Family Registration Card* (verzoekschrift, stuk 3) en stelt dat verwerende partij een uitsluitingsbeslissing had moeten nemen. Uit de lezing van het verzoekschrift en het door verzoeker neergelegde document kan worden besloten dat verzoeker hiermee bedoelt dat zijn verzoek om internationale bescherming moet onderzocht worden in het licht van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en niet artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij wijst er in zijn replieknota op dat verzoeker dit nooit eerder heeft aangebracht en dat de Raad oordeelde dat zijn verzoek moest worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; dat hij zelf verklaarde dat hij niet UNRWA geregistreerd is en dat hij weliswaar gehuwd is met een nakomelinge van een Palestina vluchteling van 1948 en dat zijn echtgenote in die hoedanigheid bij UNRWA werd geregistreerd maar dat hij als non-refugee husband niet behoort tot één van de categorieën van Palestijnse vluchtelingen die onder het personeel toepassingsgebied vallen van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

Uit de door verwerende partij in het schriftelijk verslag geciteerde UNHCR *“Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* van december 2017, blijkt dat artikel 1, D niet van toepassing is op alle Palestijnen.

Uit deze richtlijnen, blijkt dat onder Palestijnse vluchtelingen volgende 3 categorieën worden bedoeld (p. 5-6):

- (i) De zogenaamde ‘Palestina vluchtelingen’ in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict in 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd ‘registered refugees’).
- (ii) De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 en de daarop volgende VN-resoluties, met

name die Palestijnen die ontheemd zijn uit Palestijns gebied dat sinds 1967 wordt bezet door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren.
(iii) De nakomelingen van de Palestina vluchtelingen 1948 en de Palestijnse ontheemden 1967.

Lezing van de door verzoeker neergelegde kopie van de *Family Registration Card* (verzoekschrift, stuk 3) die moeilijk leesbaar is en waarvan verzoeker ter terechtzitting verklaart dat deze in 2013 werd afgeprint, wijst uit dat verzoekers naam hier niet op vermeld wordt. De kaart werd uitgereikt aan de vader van verzoeker M.S.M.M., volgens de kaart geboren is in 1958. Naast zijn naam staat de Registratiecode 03 vermeld, wat volgens de COI Focus "*Territoire Palestiniens. L'assistance de l'UNRWA*" van 18 november 2021 betekent dat hij een "*non-refugee husband*" is. De moeder van verzoeker, volgens de kaart geboren in 1958 wordt eveneens vermeld op de *Family Registration Card*, met registratiecode 01, wat volgens de voormelde COI Focus betekent dat zij een "*registered refugee*" is. Verzoeker verklaarde evenwel tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 3 januari 2020, zoals aangehaald door verwerende partij in zijn replieknota "*mijn moeder is vluchteling, geen burger. En die kreeg die steun of hulp tot 6 jaar geleden, daarna hebben ze dat stopgezet want mijn vader is een burger*" (notities PO 3 januari 2020, p. 3). In het tweede persoonlijk interview verklaarde verzoeker verder over zijn moeder dat "*Ze was geregistreerd, nu niet meer. Ze hebben haar buitengezet. Waarom hebben ze haar buitengezet? Omdat ze met een burger is getrouwd*" (notities PO 7 juli 2020, p. 3). Ook verklaarde hij geprobeerd te hebben zich te registreren maar dat dit niet gelukt is "*omdat we als burgers gezien worden*" (notities PO 3 januari 2020, p. 7).

Uit het door verzoeker neergelegde document kan niet blijken dat hij heden bij UNRWA is geregistreerd in de hoedanigheid van nakomeling van een Palestina vluchteling of Palestina ontheemde of als MNR Family member. Verzoeker toont verder ook niet aan dat hij behoort tot de categorie personen die in aanmerking komen voor bijstand door UNRWA zonder geregistreerd te zijn (COI Focus van 18 november 2021, p. 9).

Evenmin kan blijken dat verzoeker gehuwd zou zijn met een nakomlinge van een Palestina vluchteling van 1948 of dat zijn echtgenote in die hoedanigheid zou zijn geregistreerd bij UNRWA, zoals verwerende partij verkeerdelijk stelt in zijn nota. De Raad stelt vast dat dit geenszins kan blijken uit de door verzoeker neergelegde registratiekaart, die immers, zoals hierboven uiteengezet de *Family Registration Card* betreft die op naam van zijn vader is opgesteld en waarop hij zelf niet vermeld staat. Uit niets kan blijken dat verzoeker gehuwd zou zijn, laat staan met een persoon die UNRWA geregistreerd is. De Raad stelt vast dat het betoog in de replieknota inzake de status van verzoeker als non refugee husband betrekking lijkt te hebben op verzoekers vader, die inderdaad op de *Family Registration Card* als dusdanig vermeld staat, zodat er sprake lijkt te zijn van een materiële vergissing. Hoe dan ook ligt geen document voor waaruit kan blijken dat verzoeker bij UNRWA werd geregistreerd als non refugee husband.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet.

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker terecht heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "*die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.*"

6.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het bezit is van een origineel paspoort. Er wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is van de Gazastrook.

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam verwerende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus op 26 maart 2020. In deze beslissing werd de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij geen gegronde vrees voor vervolging had omdat niet het minste geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde problemen met Hamas noch aan zijn problemen met de familie van N. omdat (1) hij bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent zijn paspoort; (2) er vele tegenstrijdigheden en incoherenties werden vastgesteld met betrekking tot zijn beweerde problemen met Hamas, zijn verklaring dat hij één oproepingsbrief ontving toen hij nog in het land was en de tweede toen hij het land al verlaten had terwijl de data op de oproepingsbrieven niet kloppen met zijn beweringen en hij nalaat een vonnis voor te leggen met betrekking tot zijn beweerde veroordeling tot 10 jaar celstraf en de verklaring van zijn advocaat uit Gaza onvoldoende is om dit te staven; (3) hij, wat zijn problemen ten gevolge van zijn relatie met N. betreft, eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake het tijdstip dat hij met haar betrappt werd; de slagen en intimidaties van de familie van N. en de vraag of hij al dan niet onderdook voor zijn vertrek uit Gaza en (4) uit de door Hamas in beslag genomen woning geen actueel en persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade kan afgeleid worden en (5) de medische en financiële situatie in Gaza waardoor hij geen gezin kan stichten niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt.

In zijn arrest nr. 247 508 van 15 januari 2021 stelde de Raad vast dat deze motieven niet betwist of weerlegd werden en nam deze motieven over.

De Raad herinnert er aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Op basis van zijn verklaring volgend verzoek en de door hem neergelegde documenten werd het volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard door verwerende partij op 20 mei 2021 maar ten gronde geweigerd.

Na lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift, de replieknota van verwerende partij, de aanvullende nota's van beide partijen en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad, in navolging van verwerende partij vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van de voorgehouden problemen met de familie van N.. De Raad komt immers, na grondige analyse tot de vaststelling dat zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en de door hem neergelegde documenten de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen niet kunnen herstellen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zich in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming niet langer beroept op zijn beweerde maar in het kader van zijn eerste verzoek ongeloofwaardig bevonden problemen met Hamas.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich, wat de problemen met de familie van N. betreft, beroept op het gegeven dat deze problemen nog steeds actueel zijn en bijkomend stelt dat zijn familie meermaals werd aangevallen en dat zijn broer M. gewond raakte en tweemaal gearresteerd werd. Een eerste keer werd hij volgens verzoekers verklaringen gearresteerd in het ziekenhuis in december 2020, nadat hij verwond werd na een aanval op de woning van zijn ouders door de familie van N.. Zijn broer werd vijf dagen later vrijgelaten maar dook daarna onder. Verzoekers broer werd, volgens zijn verklaringen op de eerste dag van de oorlog van mei 2021 op de stoep voor het ouderlijk huis gevonden en was zwaargewond nadat hij maandenlang in hechtenis was genomen. Hij werd vrijgelaten omwille van het gewapend conflict maar zou nadien opnieuw worden opgepakt waarop zijn familie besliste om hem te laten onderduiken.

Verzoeker legt een aantal documenten neer bij de indiening van zijn volgend verzoek. De kopie van het document van de Al-Quds association pour la réforme et le développement communautaire dd. 15 december 2020 is getiteld "*document de réconciliation*". De Raad leest hierin dat twee personen hebben bemiddeld op vraag van S.K. en zijn zonen M. en M. met I.A.-N. inzake de tussen hen gerezen problemen en dat S.K. heeft ingestemd met de voorwaarde van I.A.-N. om 3.000 dollar te betalen voor verzorgingskosten.

Verder wordt erin gesteld dat er geen enkel bezwaar is tegen de vrijlating van M.K. en dat de procedure kan verder gezet worden na zich verzekerd te hebben van de gewonde persoon. Uit dit document kan weliswaar blijken dat er een bemiddeling zou hebben plaatsgevonden tussen twee families om een probleem tussen hen te regelen, maar wordt geen enkele verwijzing gemaakt naar de aard of oorzaak van dit probleem, laat staan dat verwezen wordt naar relatie die verzoeker zou gehad hebben met N., zoals hij beweert. In de attesten dd. 1 januari 2021, 9 januari 2021 en 8 februari 2021, ondertekend door dezelfde bemiddelaars, leest de Raad respectievelijk dat het bemiddelingscomité besloten heeft een periode van “niet-agressie” op te leggen tussen beide families van 1 januari 2021 tot 1 februari 2021; dat I.A.-N. dit bestand niet heeft gerespecteerd, het huis van S.K. is binnengedrongen en beschadigd en dat de leden van de familie A.N. hebben besloten zich terug te trekken uit deze zaak; en tenslotte dat I.A.-N. de zonen van S.K. met de dood heeft bedreigd voor alle Mokhtars en de verantwoordelijken van het verzoeningscomité en dat de bemiddelaars naar het politiekantoor van Khan Younis zijn gegaan en daarop zich hebben teruggetrokken uit de zaak. Ook in de neergelegde documenten van januari en februari 2021 wordt de aanleiding voor het probleem tussen beide families niet uiteengezet.

Het medisch verslag van het Nasser Ziekenhuis in Khan Younis van 13 december 2020 met betrekking tot M.M.S.M.K. vermeldt dat de betrokkene met een ziekenwagen naar het ziekenhuis werd gebracht op 10 december 2020 na een agressie door onbekenden en dat onder meer een breuk in de linkerschouder werd vastgesteld. Zo hieruit kan blijken dat de betrokkene in het ziekenhuis werd opgenomen en dat een breuk aan de linkerschouder werd vastgesteld, kan uit het attest niet worden afgeleid waarom deze persoon werd aangevallen door onbekenden. Ten overvloede stelt de Raad vast dat het attest vermeldt dat het werd afgeleverd op vraag van de betrokken persoon en dat deze persoon verklaarde te zijn aangevallen door onbekenden. Dit strookt in elk geval niet met verzoekers verklaring dat zijn broer werd aangevallen door familie leden van N., en dat zijn broer daarbij A.A.N. verwondde, zodat hieruit blijkt dat de broer van verzoeker zijn aanvallers wel degelijk kende en niet kan worden ingezien waarom in het medisch attest dan wordt verwezen naar een aanval door onbekenden.

Hierboven werd reeds aangehaald dat verzoekers verklaringen over de problemen met de familie van N. omwille van hun geheime relatie in het kader van zijn eerste verzoek niet geloofwaardig werden geacht omwille van een aantal tegenstrijdigheden in zijn verklaringen die de kern van zijn vluchtrelaas betreffen. De Raad stelt na lezing van zijn verklaring volgend verzoek en de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vast dat zijn verklaringen over zijn problemen met de familie van N. voortbouwen op zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek. Deze verklaringen samen gelezen met de hierboven besproken documenten kunnen niet volstaan om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn relatie met N. en de problemen met haar familieleden die hier het gevolg van zouden geweest zijn, als dusdanig te herstellen.

Zo de Raad kan aannemen dat verzoeker wachtte op de documenten om zijn volgend verzoek in te dienen, stelt hij evenwel, in navolging van de bestreden beslissing vast dat zijn opeenvolgende verklaringen over de arrestatie van zijn broer en de ruzie tussen N. en haar nieuwe echtgenoot niet overeenstemmen. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Dat uw verklaringen van uw huidig verzoek eveneens allerm minst geloofwaardig zijn blijkt ook uit het feit dat u voor de DVZ verklaarde dat – nadat er een overeenkomst was om een maand niet te vechten – men reeds na enkele dagen langskwam om uw broer een tweede keer te arresteren (Verklaring volgend verzoek, vraag 16).*

Voor het CGVS stelt u echter dat de maand verzoening verbroken werd omdat er opnieuw een aanval op uw familie was door de familie A.-N.. Nergens maakt u melding van het feit dat men toen uw broer kwam arresteren (CGVS 2e VIB, p. 7 en 10-11). Hiermee geconfronteerd blijft u louter volharden in de versie die u voor het CGVS weergaf. U voegt eraan toe dat u geen kopie van het verslag bij de DVZ hebt ontvangen. Dit volstaat niet om het vastgestelde verschil te verklaren. U ondertekende op de DVZ immers uw verklaringen ter goedkeuring nadat deze u waren voorgelezen. Verder maakte u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van problemen of fouten in de verklaringen opgenomen bij de DVZ (CGVS 2e VIB, p. 2-3). Ook wat betreft de ruzie tussen N. en haar echtgenoot geeft u wisselende verklaringen tussen de DVZ en het CGVS. Voor de DVZ stelde u dat de echtgenoot – toen hij op de hoogte kwam van N. haar vorige relatie met u – haar in elkaar sloeg en haar terugstuurde naar haar familie (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). Voor het CGVS stelt u evenwel dat u niet weet of er een mondelinge of fysieke ruzie was tussen het koppel. Geconfronteerd met het feit dat u voor de DVZ er wel in slaagde om aan te duiden of er een fysieke ruzie was of niet, stelt u dat u van het al islah-comité opving dat N. haar echtgenoot haar aanviel maar u weet niet of dit verbaal was of met slagen (CGVS 2e VIB, p. 12-13). Dat u dit voor de DVZ wel concreet kon aanduiden, doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.” De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Dat dit alles berust op een misverstand met de tolk, kan niet blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit de vragenlijst CGVS. In geen van beide heeft verzoeker melding gemaakt van problemen met de tolk.

Dat hij geen afschrift kreeg van het interview bij de DVZ en geen wijzigingen kon aanbrengen in zijn verklaringen, doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden en de vaststelling in de dat hij wel degelijk bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd werd of hij opmerkingen had bij het gehoor op de DVZ en daarop negatief antwoordde en bevestigde dat hij de tolk bij de DVZ goed verstond.

Waar in het verzoekschrift nog wordt betoogd dat het door hem ingediende medische attest getuigt van de letsels van zijn broer, dat deze gewond was geraakt door de problemen van zijn broer en dat de beschrijving van aanval niet de rol is van de dokter maar van de politie, stelt de Raad vast dat deze bovenstaande analyse van de Raad niet vermog om te buigen. Uit het voorgaande is immers gebleken dat uit dit document de oorzaak van de verwondingen van zijn broer niet kan worden afgeleid en dat het document bovendien verwijst naar een aanval door onbekenden terwijl volgens zijn verklaringen zijn broer werd aangevallen door familieleden van N., en daarbij de naam van diegene die hij verwondde noemde.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de door verzoekers neergelegde documenten allen dateren van na verzoekers vertrek uit Gaza en na het voorgehouden incident waarbij zijn broer een lid van de familie A.-N. zou hebben verwond. Hierboven werd reeds vastgesteld dat geen van deze documenten de aard of oorzaak van het probleem tussen beide families vermeldt of deze zelfs insinueert, zodat uit deze evenmin kan blijken dat de verzoeningspogingen, zelfs indien hieraan geloof zou worden gehecht *quod non in casu*, betrekking hebben op de voorgehouden problemen van verzoeker ten gevolge van zijn geheime relatie met N. In dit verband wijst de Raad er bovendien nog geheel ten overvloede op dat verzoeker zelf verklaarde het door hem neergelegde document waarin werd vastgesteld dat de familie A.-N. akkoord ging met de bemiddeling onder voorwaarden niet te hebben gelezen, maar dat zijn familie hem gezegd had dat het document zich wel tussen de documenten bevond, zodat verzoeker blijkbaar zelf niet erg veel interesse toonde in de documenten die hij bij verwerende partij neerlegde, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover evenzeer in het gedrang brengt.

Verzoekers betoog dat uit de documenten blijkt dat de verzoening niet heeft gewerkt en dat hij dus in geval van terugkeer naar Gaza zijn leven riskeert, is bijgevolg niet dienstig.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan gegend worden.

Het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten in acht genomen en cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de familie van A.-N. niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen samen gelezen met de door hem voorgelegde documenten hierover niet geloofwaardig zijn.

Indien, zoals *in casu*, verzoekers verklaringen over de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, is een verder onderzoek van de materiële voorwaarden van de vluchtelingendefinitie in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag niet langer noodzakelijk.

Verzoekers betoog dat hij Gaza heeft verlaten omdat de door Hamas uitgeoefende druk te sterk en bedreigend werd en er geen sprake is van een binnenlands vluchtalternatief, is dan ook niet dienstig.

6.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige

bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Gaza.

7.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroep op de aangevoerde problemen met de familie van N., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

7.3.1. Met betrekking tot de socio-economische omstandigheden in Gaza argumenteert verzoeker in wezen dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden zo mensonwaardig is dat de standaard voor toepassing van artikel 3 van het EVRM bereikt is.

De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliisch-Palestijnse conflict maar ook van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëliische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

De Raad ontkent niet dat de levensomstandigheden in Gaza erbarmelijk kunnen zijn en dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëliisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De jarenlange blokkade door Israël, ‘Operatie Beschermde Rand’ in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten hebben een enorme impact (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in Gaza. Ook kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt uit de COI Focus van 27 augustus 2021 waar wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16) en de COI Focus van 14 februari 2022. Volgens de COI Focus van 14 oktober 2021 is volgens de Gazaanse autoriteiten 479 miljoen dollar nodig om de vernielde huizen en infrastructuur door de oorlog van mei 2021 te herstellen. Zowel Egypte als Qatar hebben 500 miljoen dollar beloofd en in december 2021 zijn onder impuls van Egypte de werken aangevat om het puin te ruimen en worden grote infrastructuur en woningbouw projecten in het vooruitzicht gesteld (p. 10).

Ook werden een aantal versoepelingen doorgevoerd door Israël vanaf juli en augustus 2021 om het leven van de bevolking in Gaza gemakkelijker te maken. Evenwel blijft de economische en humanitaire situatie zeer precair en blijven de socio-economische gevolgen van de oorlog van mei 2021 voelbaar voor vele Gazanen, in het bijzonder de meest kwetsbaren.

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de meest recente en beschikbare landeninformatie die Raad nu ter beschikking heeft, *in casu* de COI Focus « *Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures* » van 30 november 2021, het OCHA rapport “*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10*” van september 2021, en de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 14 februari 2022 evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens algemene situatie aldaar in preciaire omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. Hij beroept zich in het verzoekschrift immers op bronnen die dateren van voor door verwerende partij bijgebrachte en reeds geciteerde COI Focussen van 21 augustus 2021, 30 november 2021 en 14 februari 2022 en het OCHA rapport van september 2021, die in dezelfde lijn liggen als diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd is. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker in zijn aanvullende nota geciteerde nieuwsberichten, waarvan twee persartikels reeds werden geciteerd in het verzoekschrift. De in de aanvullende nota geciteerde artikels hebben betrekking op een incident op 1 januari 2022 dat eveneens in rekening werd gebracht in de COI Focus van 14 februari 2022.

Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gazastrook en de verdere verslechtering ervan. Hij moet daarentegen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Gaza concreet aannemelijk maken. Bijgevolg moet verzoeker aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie in Gaza dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker slechts een algemeen betoog houdt op basis landeninformatie die dateert van 2019 en ouder en op geen enkele wijze ingaat op de beoordeling van verzoekers individuele levensomstandigheden in Gaza in de bestreden beslissing op basis van zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming. Hierover wordt in deze beslissing als volgt gemotiveerd: “*Actueel toont u evenmin aan in dergelijke preciaire levensomstandigheden terecht te komen. U geeft immers aan dat uw familie nog steeds toegang heeft tot drinkbaar water door dit aan te kopen en op te slaan in een watertank. Elektriciteitsonderbrekingen worden nog steeds opgevangen met kaarsen. Bovendien werkt uw familie nu ook met autobatterijen om licht te verkrijgen (CGVS 2e VIB, p. 4). Uw broers hebben geen vast werk maar zijn wel in staat om – hetzij onderbroken - te werken. Ook een zus van u die voorheen apart woonde, is in uw ouderlijk huis komen inwonen en werkt (CGVS 2e VIB, p. 4). Deze zus en uw broers dragen bij om te voorzien in het levensonderhoud van het gezin (CGVS 2e VIB, p. 4). Volledigheidshalve dient er ook aangestipt te worden dat uw familie niet getroffen werd door het Israëlisch-Palestijns conflict van mei 2021. Er vielen geen slachtoffers en er was geen schade (CGVS 2e VIB, p. 4).*” De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op zijn individuele socio-economische omstandigheden, te weerleggen. De Raad herinnert er aan dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te stellen en kan slechts vaststellen dat hij hiertoe in gebreke blijft.

Gelet op het voorgaande kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat zijn leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zullen zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat UNRWA een financiële crisis kent en dat de mogelijkheid voor UNRWA om zijn mandaat te vervullen en bijstand te verlenen wordt beperkt door structurele tekorten, wijst de Raad erop dat hoger reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet bij UNRWA geregistreerd is en evenmin beroep deed op bijstand van UNRWA en niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt. In zoverre verzoeker argumenteert dat UNRWA niet langer in staat is zijn mandaat te vervullen en hij dus niet langer bijstand kan verkrijgen van UNRWA is het betoog van verzoeker bijgevolg niet dienstig is. Verder werd hoger ook reeds vastgesteld dat kan aangenomen worden dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, maar dat op basis van de actuele gegevens niet kan worden besloten dat de socio-economische situatie in Gaza actueel van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

7.3.2. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en waarop de beoordeling door verwerende partij is gebaseerd (*en niet de COI Focus van 28 november 2018, geüpdated op 28 februari en 25 maart 2019, zoals ten onrechte geponeerd in het verzoekschrift*), vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker over een origineel paspoort beschikt zodat er ook geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om de nodige documenten te verwerven om terug te keren naar de Gazastrook. De vraag hoe Palestijnen die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten opnieuw toegang kunnen krijgen tot Gaza, geopperd in het verzoekschrift, is bijgevolg niet relevant in deze.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (*cf. de COI Focus "Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza"* van

3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaiï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaiï in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaiï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaiï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensieve Operatie Sinaiï 2018*", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaiï in Sinaiï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "*Comprehensieve Operatie Sinaiï 2018*" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaiï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaiï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), maar dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. *In casu* brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie.

Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Tenslotte wijst de Raad er op dat volgens het artikel uit Egypt Today, "*Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*" van 16 november 2021, bijgebracht door verwerende partij in haar aanvullende nota van 24 maart 2022, de grensovergang in Rafah sinds 16 mei 2021 ononderbroken geopend is in beide richtingen alle dagen van de week, behalve op vrijdag en op officiële feestdagen. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat deze informatie niet correct zou zijn. De algemene verwijzingen doorheen zijn verzoekschrift naar artikels met betrekking tot de sluiting en heropening van de grensovergang te Rafah dateren allen van lang voor november 2021 en zijn bijgevolg niet dienstig.

Uit de beschikbare informatie, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

De Raad stelt vast dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleest in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat verzoeker in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn persoonlijke problemen met Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat hij in geval van terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. De enkele verwijzing naar rechtspraak van deze Raad van februari 2018 en januari 2019, die gebaseerd was op de toen te ter beschikking staande informatie, kan geen afbreuk doen aan dit besluit.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021 en de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 14 februari 2022 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte.

Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermd Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007; maar ook in mei 2021, toen Israël opnieuw overging tot intense bombardementen in de operatie 'Gardiens des murs'.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op na verschillende maanden van kalmte in de Palestijnse gebieden. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade. De periode tussen 1 augustus 2021 en 31 januari 2022 wordt in het algemeen gekenmerkt door een relatieve kalmte. Er werden vijandelijkheden van lage intensiteit gerapporteerd tussen midden augustus en midden september 2021 maar in de maanden oktober, november en december 2021 werden geen noemenswaardige incidenten gerapporteerd (COI Focus, 14 februari 2022, p. 15-16). Op 1 januari 2022 werden twee raketten afgevuurd naar Israël die in de zee terechtkomen. Dit wordt toegeschreven aan een technisch probleem maar worden door Israël gezien als een provocatie waarop Hamas doelwitten worden gebombardeerd, waarin 3 Palestijnen gewond raken. In 2021 overlijdt het merendeel van de Palestijnse slachtoffers tijdens de luchtaanvallen van Israël in de oorlog van mei 2021 (COI Focus 14 februari 2022, p. 25).

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerlachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Van 11 tot 24 januari 2022 worden volgens OCHA regelmatig waarschuwingsschoten gelost door de Israëlische troepen in de nabijheid van de bufferzone of de kust om toegangsbepalingen te laten respecteren, maar hierbij wordt niemand gewond (COI Focus, 14 februari 2022, p. 21).

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie die dateert van voor de door verwerende partij bijgebrachte COI Focus van 14 februari 2021 kan niet tot een andere conclusie leiden en ligt bovendien in dezelfde lijn van deze informatie. Het in zijn aanvullende nota geciteerde internet artikel van rtbf van 2 januari 2022 heeft betrekking op hetzelfde incident waarbij twee raketten in zee belanden en dat hoger werd vermeld. Zoals reeds aangehaald ging het om het eerste incident sinds drie maanden en ligt verder geen informatie voor waaruit kan blijken dat de periode van relatieve rust, gekenmerkt door aanzienlijk minder incidenten, niet langer zou aanhouden. Verzoeker brengt bijgevolg geen objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet langer accuraat is. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gemotiveerd: *“De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke omstandigheden zijn niet voorhanden in onderhavig verzoek.”*

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die bovenstaande motieven weerleggen. Het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET